

CESTA Z MĚSTA

Nová česká komedie Tomáše Vorla

režie: **Tomáš Vorel**
námět, scénář: **Tomáš Vorel**
kamera: **Marek Jícha**
hudba: **Michal Vích**
střih: **Vladimír Barák**
architekt: **Milan Býček**
kostýmy: **Soňa Nemcová**
zvuk: **Jan Čeněk**

hrají:

Tomáš Hanák - programátor Honza
Barbora Nimcová - Markéta
Ljuba Skořepová - bába
Boleslav Polívka - Ludva
Eva Holubová - Vlastička
Milan Šteindler - myslivec
David Vávra - strejda Jarda
Leoš Suchařípa - včelař
Petr Čtvrtníček - rybář
Jiří Hruška - kočí
Radomil Uhlíř - farář Hnilička
Michal Vorel - Honzík
Alena Štréblová - Helena
Anežka Kušiaková - Anička
Daniela Kolářová - matka
Jiří Ornest - otec
Ján Sedál - Bratr
Ondřej Trojan - šéf Václav
Tomáš Vorel - Petr

a další ...

výroba:

Filmová společnost Total HelpArt T.H.A.
výkonný producent: **Ondřej Trojan**

producenti:

Vorel Film s.r.o. - **Tomáš Vorel**
Česká televize - **Tvůrčí skupina Pavla Borovana**
Total HelpArt T.H.A. - **Ondřej Trojan**

Distribuce:
Falcon

Premiéra: 5.října 2000

Film vznikl za přispění
Fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie.

Kontakt: Total HelpArt T.H.A.
Studio Barrandov, Kříženeckého nám. 322, 152 53, Praha 5,
tel.+420-2-67 07 30 07 (2436), fax.+420-2-67 07 38 36
E-mail: total@tha.cz

KONTAKT NA TISKOVÉ SLUŽBY (informace, rozhovory, fotky)
Pavčina Fechterová:
Legerova 34, 120 00 Praha 2
E-mail: pavlina.fechterova@ecn.cz
nebo fax.: 61 21 85 99, Public Relations, Česká televize

Ozvěte se, rádi Vám vyjdeme vstříc !

Synopse:

Programátor Honza (Tomáš Hanák) tráví většinu svého času v softwarovém domě: mailuje, upgraduje, senduje, atouchuje a loaduje. Když bere na výlet do přírody svého předpubertálního syna (Michal Vorel) z rozvedeného manželství, nezapomene samozřejmě přibalit mobil, notebook a digitální kameru. Hektický víkendový výlet se záhy protáhne na několikátýdenní pobyt v malé podhorské vesničce, kde Honza se synem stráví nejhezčí a nejveselejší chvíle svého života. Spřátelí se postupně s místními figurkami a zejména s půvabnou rebelující Markétou (Barbora Nimcová). Honza postupně propadá kouzlu Markéty, vábivé vůni domácích likérů její zemité babičky, drsnému přátelství venkovské rodiny Ludvy a Vlastičky (Boleslav Polívka a Eva Holubová) a koloritu svérázného venkovského života.

S příchodem zimy je Honza přinucen zákony byznysu vrátit se zpět do „civilizace“, očištěn a obohacen o zážitky, které mu město nemůže nikdy poskytnout...

Rozhovor s režisérem Tomášem Vorlem

Vybavujete si den, kdy vás napadl námět na film Cesta z města?

„Nevím, nebylo to na žádném konkrétním místě ani v žádném konkrétním čase. Námět vznikl postupně, tak jak jsem ujížděl z Prahy, z civilizace. Už od patnácti utíkám do lesů. Za ta léta mám mnoho oblíbených krajů, třeba Mikulov, Šumavu, Lipno, Krkonoše, Krušné Hory. Mezi tato místa patřil i Rabštejn nad Střelou, který nakonec zvítězil. Mám pocit, že v Rabjštejně se všechno střetává: je tam voda, čistý vzduch i nádherná, civilizací nezničená, krajina. Samotný Rabštejn nad Střelou je údajně nejmenší město v Evropě. Je tam asi pět nebo šest obyvatel a bývalý klášter. Magické místo. Tam jsem začal poprvé sepsovat nápady k Cestě z města.“

Sám říkáte, že na ta místa jezdíte již patnáct let. Je to tedy film autobiografický?

„To jsou vážně nepochopitelné otázky. Vždycky mi někdo říkal, že když se film označí nálepkou „autobiografický“, nebudou na něj chodit diváci. Vždy přece hledá autor inspiraci v sobě, v tom co prožil. Takže každé dílo, které vznikne, je autobiografické, i sci-fi. Ano, i Cesta z města je tedy autobiografická. Ve filmu jsou zachyceny také osudy obyvatel Rabštejna. Bábu, kterou hraje Ljuba Skořepová, nebylo vůbec třeba vymýšlet, to je prostě ona: sbírá bylinky, bydlí na chalupě, ale přitom hraje v Národním divadle. Je to určitá schizofrenie. Ale vlastně i moje. Přemýšlel jsem o tom, že na Rabštejně budu žít natrvalo, ale nepodařilo se mi to. Jedním z důvodů proč, byl i tento film, který je také o schizofrenii města a přírody.“

Stejně jako u filmu Kamenný most jste se stal producentem. Bylo to tentokrát - díky předešlým zkušenostem - jednodušší? Lze být režisérem a producentem zároveň? To je přeci také schizofrenické?

„Bylo to určitě jednodušší, protože jsem už věděl do čeho jdu. Tentokrát jsem dostal i více peněz z grantové komise a spojil jsem se s profesionálním týmem z Total HelpArt T.H.A. (produkovali např. Pelišky nebo Musíme si pomáhat). Tudiž jsem si nedělal - tak jako u Kamenného mostu - náročnou výkonnou produkci sám. Kromě mé společnosti Vorel film a České televize (TS Pavla Borovana) se T.H.A. stala také koproducentem filmu. Shánění peněz však bylo složité jako u předešlého filmu. Stejná pruda. Stejně všechno od začátku, stejné schůzky s tisíci sponzory, večeře, obědy, pohledávky, faktury... Mám hrůzné zážitky. Je to divná hra, která nemá režiséra.“

Proč je hlavním hrdinou filmu právě počítačový expert, programátor?

„Přišlo mi to typické pro dnešní dobu. Dnes každý druhý chlap a každá třetí žena sedí u počítače. Programátoři jsou specifictí lidé, naprosto jiná duchovní skupina. Ovšem to, že je Honza programátor není důležité: je to chlap, který se živí tukaním do kláves. Písmenka a symboly z nichž něco sestavuje. Je to práce, při níž sedíš, koukáš, kazíš si oči a záda a o to jde v tom filmu také. Všichni jednou ustrneme v této křečovitě počítačové poloze. V poloze sedací, nepřírozené. Zvíře nesedí, že? To si lehne, nebo se rozvalí, nebo běží, loví, něco chytá nebo se pere, nebo souloží. Člověk vymyslel sezení a to je, myslím, klíč ke všemu. SEZENÍ! Zablokuje se tím pohlavní, sexuální, čakra. Při této poloze máš tělo „zlomený“, „zlomené“ nohy a páteř, ruce před sebou a fixuješ oči. A v této poloze se člověk nachází nejen v práci, ale i v autě a především doma, kde kouká na televizi. A také o tom je tento film: všichni jsme zablokováni v jednom schématu. Všichni.“

Když se potřebujete z tohoto „schématu“ vymanit, odblokovat se, jaké prostředky k tomu používáte?

„Já k tomu používám cestu z města, místo, kde nejsem viděn a slyšen. A to je např. v hlubokých rabštejnských lesích: běhám z kopce do kopce, řvu na plný koule, řvu jako zvíře, abych přeřval jelena nebo lva, kdyby tam byl. Řvu na plný pecky. Tancuju, hodně tancuju, hejbu se. Ale ne nějaký společenský tanec nebo disco. Je to tanec šamanský, díky němu se dostávám do určitého dechového rytmu. Ale nesmíš „to“ kontrolovat, nesmíš se řídit žádnými konvencemi a hlavně se na tebe nesmí nikdo koukat, protože to by tě zablokovalo. Je důležité být úplně nahý a sám. Taky mě pomáhá voda a jízda na koni.“

Do rabštejnských hlubokých lesů jste jezdil několik let i s Bárou Nimcovou, dívkou, která ve filmu hraje hlavní ženskou roli - Markétu. Jakou „roli“ sehrála Bára při přípravě filmu?

„Nestydím se za to, že se u mě prolíná film s životem, bylo tomu tak vždy. Báru jsem potkal na přechodu pro chodce a v té době jsem už psal scénář. Hlavní ženskou roli - Markétu - jsem napasoval na Báru. Bára se mnou při psaní scénáře spolupracovala, vnášela do něj svůj - ženský - pohled. Proto je Cesta z města žensko-mužský film, což mu, myslím, prospělo. Je to film pro obě pohlaví.“

Bára Nimcová s vámi spolupracovala na scénáři, ale jako neherečka vytvořila i hlavní ženskou roli...

„Bára dříve hrála amatérské divadlo a pracovala v modelingu, takže nějaké zkušenosti měla. Navíc hrála na klavír, zpívala. Kvůli filmu začala opět chodit na zpěv, dělat herectví a tancovat a pro roli se připravovat. Prošla tvrdými kamerovými zkouškami, které udělala. Výběr na roli Markéty probíhal samozřejmě i s jinými herečkami. S Bárrou nás pojilo lidské souznění, pak přišla profesionální spolupráce. Věděl jsem, že to zahraje, že roli zvládne“

Do Cesty z města jste obsadil opět své „alter ego“ - Tomáše Hanáka...

„S Hanákem jsem vyrůstal, hrál divadlo. K našemu prvnímu setkání došlo, když ještě neexistoval Sklep. Vždy jsem do filmu obsazoval lidi, s kterými jsem pracoval i jinde. Hanáka, Šteindlera, Holubovou, Vávru, Čtvrtníčka, Duška, Asterovou. Dnes jsou všichni hvězdy, ale začínali v mých filmech. To můžu každým snímkem doložit. Už tenkrát jsem to poznal. Při Cestě z města opět vznikly pochybnosti, že je Hanák neherec a že hlavní roli nezvládne. Dělali jsme opět konkurz asi s deseti muži, byli to slavní herci i neznámí lidé. Nakonec, i pro ten styl filmu - tam Hanák seděl nejlíp. Každý škatulkuje, že Vorel obsazuje Sklepáky, ale není to pravda. V Kouři byla polovina lidí mimo Sklep, v Kamenném mostu dvě třetiny. V Cestě z města jsou ze Sklepa čtyři lidé. Cesta z města není „sklepáckým filmem“.

Ve vašem novém filmu se opět zpívá. Tak jako při Kouři jste spolupracovat s hudebním skladatelem Michalem Víchem...

„Pro mě byla hudba vždycky víc než film. Je intenzivnější: zavřeš oči a propadneš se do sfér, které tě - když máš oči otevřené - drží na tomto světě. Mám v sobě neustále potenci zamířovaného skladatele. V každém filmu, který točím, pro mě hudba hodně znamená. Na hudbu vymýšlím obrazy, atmosféru. Mám ji proto rád předem, což se podařilo u Pražské 5 a u Kouře. Michal Vích má úžasnou schopnost ctít příběh, necpat se dopředu, ale zároveň tam dostat sebe, což se mu tady podařilo. Vzniklo dvanáct nádherných melodií, které jsem většinou otextoval. Jsou to jímavé, ale nepodbíživé melodie. Přemýšleli jsme jestli je nemají nazpívat hvězdy - Bára Basiková nebo Karel Gott - aby z toho byly hity, které se budou dobře prodávat a hrát v rádiích, ale film by to poškodilo. Proto si herci své písničky zpívají sami: Nimcová, Skořepová, Suchařípa, Hanák... S Michalem Víchem jsme si dokonale sedli.“

Rozhovor s Tomášem Hanákem

S Tomášem Vorlem jste natočil již čtvrtý celovečerní film... Čím je pro vás Cesta z města výjimečná?

„Tím, že je vlastně o obyčejných věcech, které jsou ale zcela zásadní. O tom, že v noci se má spát, a ne pracovat. A že to, jak se vyspíme, nezáleží na kvalitě a ceně střešní krytiny. Že mobil nám sice výjimečně může pomoci v nouzi, ale tam, kde není signál, býváme šťastnější. CESTA Z MĚSTA je prostě jeden z mála filmů o téhle prapodivné době – bez depresí a sebevražd a místy velmi zábavný!“

Vy?! Proslulý z reklam na mobily, odsuzujete mobily???

„Prostitutky prostituce taky většinou nebaví... Každý se nějak živíme. A vy, jako novinářka, byste také jistě uvítala, kdybych vám prozradil, že během zahajovacího koncertu Pražského jara jsem měl krátký poměr s manželkou ministra kultury a z legrace jsem si omotával jeho šály kolem beder. Jenže já byl tou dobou doma.“

Na vesnici... takže jste také na „cestě z města“?

„Ano. Sotva přijdu domu z natáčení reklamy či filmu, obuji si na míru tesané dřeváky, oději hrubý režný šat a jdu orat – repliku středověkého pluhu mi ukulí v traktorové stanici. Žijeme postaru, kanalizaci máme vyvedenou před dům, hned vedle solária.“

Skutečně?

„Bohužel ne, už jsem totiž krapet zbohatl a ideje z mládí mi zalil tuk. Bydlíme sice na konci obce, ale máme mnoho blikajících domácích elektropřístrojů a také zabezpečovací zařízení, které usmrtí vše živé od 38 kg výše. Právě při Cestě z města jsem si několikrát uvědomil, jak daleko jsem se uchýlil od způsobu života, který jsem měl v plánu.“

Jaký byl ten plán kdysi?

„Minimální nároky, minimální požadavky. Nikomu nic nedlužit – ani stavební spořitelně. Žádný leasing na nesmyslně drahé auto. Volnost pohybu v čase i prostoru, nezávislost. Skoro nic z toho nezbylo – díky mým vlastním chybám, ústupkům a únavě materiálu. Ale v tom rozhodně nejsem sám – v dnešní svobodné společnosti nás „spoutaných“ paradoxně spíš přibývá, ovšem tentokrát si za to můžeme jen a jen sami! Kdo nevěří, až běží na Cestu z města.“

Říkáte, že vás hraní nebaví - proč jste tedy znovu a znovu na plátně?

„To je jako s Becherovkou - „důvod se vždycky najde“. Většinou kvůli penězům - čím víc jich totiž máte, tím víc jich potřebujete už jen k pouhému udržení dosaženého životního standardu. Bludný kruh. Někdy přijmu roli kvůli kamarádům. Jindy mi režisér dokáže svůj nemastný-neslaný projekt vylíčit tak chutně, že mu to zbaštím a přijmu. A jen výjimečně mám z výsledku takovou radost, jako při Cestě z města.“

Jaké bylo natáčení?

„Nejsem Sabina Laurinová, abych s dojetím líčil překrásnou oboustranně obohacující spolupráci s panem režisérem Vorlem, vzácným člověkem. Natáčení bylo místy vzácný „opruz“, jindy normální nuda, ale někdy taková švanda, že jsme s panem režisérem už sotva hýkali. A když kameraman Marek Jícha natáčel jenom panorama podvečerní krajiny kolem Rabštejna nad Střelou, bez herců... to mi pan režisér sebral cigaretu a jen jsme mlčky vypouštěli dýmy a oba jsme tušili, že jediné, co do té krásy vůkol nepatří, jsme právě my, „filmaři“.

Jak se vám hrálo s neherci, které Tomáš Vorel obsadil?

„Příjemně; všichni to byli skvěle vybraní usedlíci. Třeba Bába Husopaska bude na plátně určitě zajímavější, než Kidmannka s Pfeifferkou dohromady a z Kočího bude mít Patriot Gibson spatné spaní. Horší bylo, když je produkční z T.H.A. nechali příliš dlouho čekat v hospodě... V každém případě jsem jim trochu záviděl, že až natáčení skončí, vrátí se k normálnímu poctivému zaměstnání a jen občas si v hospodě zavzpomínají. Ale ji možné, že oni záviděli mně. Nejvíc mě ovšem překvapila Bára Nimcová, původním povoláním milá Tomáše Vorla (zkr. MTV) - hrála poprvé a skvěle. Škoda jen, že v současné době už své původní povolání (MTV) nevykonává...“

A profesionálové?

„Polívkovi to na traktoru tak sluší, že bych se ani nedivil, kdyby si po tomhle filmu třeba Daniel Hůlka pořídil místo harleye kombajn. Eva Holubová je nový Mošna, to je marné. A Ljuba Skořepová pod vlivem marihuany tančí a zpívá líp, než Ljuba Hermanová.“

Děkuji za rozhovor.

„Ne já děkuji! CESTA Z MĚSTA teď bude na CESTĚ DO KIN potřebovat jakoukoli reklamu - byla by vážně škoda, kdyby byla převálcována tuctovými zaoceánskými dramaty o ženě, která se rozhodla postavit se rakovině zátýlku čelem. Pozor! Vždyť

v komedii CESTA Z MĚSTA jde taky o život - aby vůbec za něco stál.“

FILMOGRAFIE :

TOMÁŠ HANÁK

Kopytem sem, kopytem tam
Poklad hraběte Chamaré
Bony a klid
Pražská pětka - povídka Na brigádě
Kouř
Mí Pražané mi rozumějí
Don Gio
Trhala fialky dynamitem
Žiletky
Špendlík na motýla
Díky za každé nové ráno
Nehynoucí láska
Válka barev
Král Ubu
Kamenný most
Zdivočelá země
Pasti, pasti, pastičky
Mrtvý les a jiný bulšit

BOLESLAV POLÍVKA

Kalamita
Poslední leč
Něžný barbar
Pražákům, těm je hej!
V žáru královské lásky
Obecná škola
Dědictví aneb Kurvahošigutntag
Akumulátor 1
...ani smrt nebere!
Král Ubu
Suzanne
Zapomenuté světlo
Akáty bílé
Pelišky
Eliška má ráda divočinu

Musíme si pomáhat

EVA HOLUBOVÁ

To můj Láďa
povídka „Směr Karlštejn“ z Pražské pětky
Kouř
Už
Knoflíkáři
Pasti, pasti, pastičky
Čas dluhů
Pelišky
Hanele
ENE BENE

MILAN ŠTEINDLER

Pomerančový kluk
Tak láska začíná
Vesničko má středisková
Kopytem sem, kopytem tam
Pražská pětka
Vrať se do hrobu
Mí Pražané mi rozumějí
Krvavý román
Díky za každé nové ráno
Příliš hlučná samota
Už
Eine kleine Jazzmusik
Bumerang
Česká soda
Stůj, nebo se netrefím
Pasti, pasti, pastičky

LEOŠ SUCHAŘÍPA

Návrat ztraceného syna
Pět holek na krku
Skřivánci na niti
Případ pro začínajícího kata
Faunovo velmi pozdní odpoledne
Prodavač humoru
Přátelé bermudského trojúhelníku
Anděl svádí ďábla
Lovec senzací
Straka v hrsti

Nemocný bílý slon
Skřivánčí ticho
Jak básníci přicházejí o iluze
Dědictví aneb Kurvahošigutentag
Už
Bumerang
Byli jsme to my?
Svědék umírajícího času
Vracenky
Ene bene

PETR ČTVRTNÍČEK

Už
Tomík
Pasti, pasti, pastičky
Eliška má ráda divočinu
Šest statečných

DAVID VÁVRA

Kopytem sem, kopytem tam
Pražská pětka - Směr Karlštejn, Na brigádě
Kouř
Už
Česká soda
Kamenný most
Pasti, pasti, pastičky
Eliška má ráda divočinu

T o m á š V o r e l

Narodil roku 1957 v Praze. První kinematografické kroky učinil jako amatér a kamerou 16 mm natočil flmové hříčky:

ZÁKON SAMURAJŮ (1978)

RYCHLÉ ŠÍPY (1979)

- II.cena Velden, Rakousko

KAŠPÁREK (1980)

- I.cena Klagenfurt, Rakousko

- I.cena Jesenice, Jugoslávie

- III.cena Karl Marx Stadt, NDR

Tyto humorně laděné snímky mu přinesly renomé v amatérských filmových kruzích a rozhodnutí věnovat se kinematografii profesionálně.

Současně s tvorbou filmovou se od roku 1976 věnuje i činnosti divadelní. Jako autor, herec a režisér působí v satirickém divadle SKLEP a pantomimické skupině MIMOZA. Zde se zrodilo mnoho představení a happeningů, zasahující zejména mladé publikum:

BESÍDKA (1976)

MUZIKÁL (1978)

CHEMIKÁL (1980)

ŠEDIVÁCI (1982)

JAK SE KROUTÍ (1984)

- I. cena Litvínov, Československo

- zvláštní uznání Korbach, Německo

- I. cena Wroclav, Polsko

MALÝ NEZBEDA (1986)

- II. cena Toyama, Japonsko

Profesionální filmové zkušenosti získává v Československé televizi jako asistent produkce a následně ve Filmovém studiu Barrandov, jako asistent režie ve filmech:

YENTL (1981) - režie Barbra Streisandová

HOWLING (1982) - režie Filip Moora

ZAHRADA KLAUNŮ (1986) - režie Juraj Hertz

V roce 1982 přijat na Filmovou akademii múzických umění v Praze, obor režie. Inspirován divadelní stylizací ironizuje a paroduje neradostný život za komunistické diktatury. Jeho filmová a televizní cvičení vyhrávají studentské festivaly a po revoluci jsou odkoupena a vysílána Českou televizí:

ZE ŽIVOTA POPELNIC (1982)

TO MŮJ LÁĎA (1982)

- I. cena Festival Famu, Praha

JE DOBRÁ, SLAĎOUČKÁ (1983)

DÁREČEK (1983) - I. cena Famu, Praha

ING. (1985) - II. cena Famu, Praha

CHEMIKÁL (1986) - Cena Československého filmu

Po absolvování Famu zaměstnán ve Filmovém studiu Barrandov, kde pod jeho režii vzniká filmový experiment PRAŽSKÁ PĚTKA. V divokém víru hudby, tance, pantomimy a recitace se tu představilo pět pražských divadelních skupin, které v době komunistické totality představovaly alternativní umělecký proud. Po několikaměsíčním zákazu se film dostává i do distribuce a Tomáš Vorel je považován za leadera nově nastupující generace českých filmařů:

PRAŽSKÁ 5 (1988) - I.cena Bratislava, Československo

- cena diváků Nové Město

- zvláštní cena Mladá Boleslav

- účast na přehlídce Los Angeles, USA

- účast na přehlídce Hong Kong, Čína

Vyčerpávající cenzurní souboje provázely i další filmový projekt. Teprve revoluční rok 1989 umožnil realizovat Vorlův celovečerní hraný debut KOUŘ. Tato stylizovaná fraška nemilosrdně rozkrývá demagogický svět komunismu a uzavírá tak trapnou kapitolu českých dějin. Recenze a kritiky potvrzují zcela originální a smělý rukopis režisérův:

KOUŘ (1990) - cena Fites, Československo

- zvláštní cena Bratislava

- účast na festivalu Terst, Itálie

- účast na festivalu Strasburk, Francie

V roce 1991 inicioval rekonstrukci divadla AKROPOLIS jako útočiště pro nezávislé tvůrce. V roce 1996 bylo divadlo uvedeno do provozu a spolu s nadací Pražská 5 sdružuje nekonformní české umělce v čele s čestným předsedou Václavem Havlem.

Pro Českou televizi natáčí hudební klipy, dokumentární film o mezinárodním divadelním festivalu v Praze a seriál s avantgardními českými básníky:

KLIPY DIVADLA SKLEP (1992)

DIVADELNÍ OSTROV (1993)

SMĚLÉ VERŠE (1993) - cena Fites, Československo

V roce 1996 založil společnost VOREL FILM, aby realizoval filmový projekt KAMENNÝ MOST. Hořký příběh o pražských umělcích v nově vznikající kapitalistické společnosti. Film plný vášni, černého humoru, romantiky a pražské mystiky, odehrávající se v magickém prostředí Karlova mostu. Kromě

řady předních českých herců zde přijal roli i prezident Václav Havel

KAMENNÝ MOST (1996) - nominace na Českého lva 1997

- účast na festivalech Mannheim, Německo
- Karlovy Vary, ČR
- Terst, Itálie
- Palm Springs, USA

Vorel se také objevil jako herec epizodních rolí v celovečerních filmech:

YENTL (1981) - režie Barbra Streisandová

ZAHRADA KLAUNŮ (1986) - režie Juraj Hertz

AMERIKA (1994) - režie Vladimír Michálek

DÍKY ZA KAŽDÉ NOVÉ RÁNO (1995) - režie Milan Šteindler

ČAS DLUHŮ (1998) - režie Irena Pavlásková

Je autorem, či spoluautorem právě vydaných knih:

KAMENNÝ MOST (1997)

KOUŘ (1998)

PRAŽSKÁ PĚTKA (1998)

Iniciátor LETNÍHO KINA na Střeleckém ostrově (1997 a 1998)

V současné době uvádí společnost Vorel Film - ve spolupráci s Českou televizí a Filmovou a televizní společností Total HelpArt T.H.A. - do kin jeho celovečerní film CESTA Z MĚSTA, lyrickou komedii o návratu k přírodě.

MAREK JÍCHA

Rok narození: 1959

Vzdělání: V roce 1986 byl přijat na FAMU - obor filmová kamera. Po dokončení studia natočil dva absolventské filmy a získal diplom s titulem

Magistr.Profesní kariéra: Pracoval jako spolupracovník Hvězdárny a planetária v Praze. Účastnil se mnoha teoretických a praktických seminářů na různých hvězdárnách v Československu a prováděl i několik praktických astronomických pozorování pro mezinárodní astronomickou síť s centrem v Cambridge ve Velké Británii.

Od roku 1995 je řádný člen Asociace Českých Kameramanů. Stal se zakládajícím členem filmové společnosti LAMPA film PRAHA. Pracuje nejčastěji pro Českou televizi Praha a Českou televizi Ostrava, ale i pro soukromé producenty. Je dlouholetým členem Klubu Za starou Prahu.

CELOVEČERNÍ FILMY:

Malčik - režie D.Sís
Žiletky - r. Z.Tyc
Vášnivý bozk - r. M.Šindelka
Kamenný most - r. T.Vorel

DOKUMENTÁRNÍ FILMY:

Kardinál - r.P.Orozovič
Jaro, peklo, podzim, zima - r.V.Kučera
Utíkej - r.V.Kučera
Barokní opera - r.M.Janek
Krejča, Svoboda, Faust - r.R.Adler
Můj Parthenon jsou Holešovice - r.R.Adler
Černobílá v barvě - r.M.Erdevički - Charap

TELEVIZÍ POŘADY ČT:

Spirituál bílého muže - r.Z.Tyc

VIDEOKLIPY:

I.Hlas, P.Habera, Vltava, Bratrstvo, Zuby Nehty, Toyen, Načeva, Hudba Praha,

V.Bílá, Žlutý pes, V.Koubek a další

Kameraman Marek Jícha získal několik nominací a ocenění na českých i zahraničních filmových přehlídkách a festivalech (např.dvakrát byl nominován jako kameraman na Českého lva, za snímek Žiletka a Kamenný most.)

Bára Nimcová (Markéta) o sobě...

Jmenuju se Barbora Nimcová.Narodila jsem se do harmonického manželství rodičů Petra Nimce a Blanky rozené Šimkové, dne 12.1.1976 v Mostě.Do svých 17 let jsem bydlela v Litvínově, kde jsem chodila do základní školy.

Od malička jsem vedená ku sportu, pohybu.Začalo to basketbalovými pokusy, ale nic z toho nebylo. Moc se tam křičelo a mlátilo míčem o zem.Poté mě naši zapsali do tenisového družstva v Litvínově.Tenistka jsem byla v celonárodním měřítku, až na několik málo hvězdných okamžiků, středně průměrná.Do míčků jsem se třefovala o to s větší vervou, nadšením, obětováním veškerého volného času, skoro 13 let. Asi bych ho hrála až do posud, kdyby na kurty nechodili vysocí, pohlední, sportovci, kteří tenis sice nehráli moc dobře, zato byli a jsou vynikající a už v té době trochu slavní hokejisti.Nyní chlapíci zvučných jmen.Chtěla jsem jim padnout do oka, rychle skoncovala k velké nemilosti rodičů s tenisem a přihlásila se v dámských bruslích do ženského týmu litvínovských hokejistek.Z počáteční pubertální recese se zrodila další při nejmenším záliba.Z romantické lásky mezi ambiciózní mladou hokejistkou a slavným hokejistou, nikdy nic nebylo, ale my to dotáhli až na mistrovství Evropy ve Švýcarsku.

Vystudovala jsem pedagogickou školu v Mostě - obor učitelství pro MŠ.Učitelkou jsem se nikdy (byť jen z přesvědčení) nestala.Sterilně, dle osvědčených po večerech vypocených příprav, organizovat dětem mnohdy už až moc zorganizovaný život, s tím jsem se nějak nemohla popasovat.Období střední školy bylo pro mě obdobím navýsost velkorysým a svým způsobem určitě změnilo můj dosavadní život.Vynikající třídní profesorka, možnost rozvíjet své rozmanité zájmy, zamilovat si cizí jazyk, noty, dramatickou výchovu a porevoluční občanskou výchovu pod vedením mladého sympatického profesora,měnit hrůzné životní prostředí amatérsky pojatými ekologických demonstracemi, ale především pravidelně navštěvovat Ústav sociální péče v Janově, kde jsme s tamními kamarády a kamarádkami dováděli, sportovali, tancovali, pracovali, pomáhali si, ale hlavně hráli jsme si pohádky, dokonce jsme v dramatických soutěžích, byť jen v

okresních a krajských kolech, vyhrávali! Moc šťastné a bezstarostné období!

Asi v 17 letech, těsně poté, když jsem odložila tuny korálků, kalhoty do zvonu, tričko Jima Morrisona a protiatomový znak, po návratu z poznávacího zájezdu po Velké Británii, mi někdo řekl, že jsem docela hezká holka a že to nejvíc, co pro sebe mohu udělat, je zkusit se stát modelkou. V té době to bylo nezbádané, atraktivní a mnohoslibné prostředí, úplně jinak než teď. Zhubla jsem (9 kilo za 14 dnů), v minulosti z téměř holé hlavy vlasy dorostly až na ramena a hurá dobývat módní nebe. Jenže tenkrát v Teplicích, kde jsem začínala, to nebylo nic moc. A těch pár slintajících vlivných úchyláků na večírcích po vyhlášených regionálních přehlídkách mě ujistilo o tom, že modelkou v pravém slova smyslu nikdy nebudu. A protože jsem tvor komunikativně-organizační a neposedný se sklony k samaritánství, napadlo mě (bylo mi nabídnuto) se o dušičky-modelky starat. Stala jsem se tedy asistentkou ve věhlasné teplické agentuře PROMINET MODELS. Půl roku do maturity, byla jsem prvně opravdově zamilovaná a v hlavě jasno, co ze mne bude: profesionál každým coulem!

Po maturitě, kterou jsem málem nestihla složit, protože jsem přišla pozdě, mě rodičové, kteří neměli valného pochopení s mou nekonkrétní vizí budoucnosti, mě jemně donutili absolvovat přijímací zkoušky na vysokou školu filozofickou, obor jazyky a literatura. Dopadlo to přiměřeně k mé snaze se tam dostat, nevzali mě, o fous, ale koho to zajímá?

A protože pole módní je polem nekonečných kontaktů, šikovných i ukecaných lidiček, vyhlídl si mě pan ředitel jedné kosmetické firmy, která už myslím neexistuje a rozhodl se, že mě zaměstná. Stala jsem se nejmladší „brand managerkou“. Starala jsem se, jak nejlíp jsem uměla i přes to, že jsem tomu z počátku vůbec nerozuměla na počítači jsem neuměla, o reklamu a propagaci takových značek jako Givenchy a Chanel. Měla jsem svůj první byt, moc jsem se nacestovala, v Paříži mi fandili, hodně jsem se naučila. Jenom ne a ne se shodnout s panem ředitelem, on měl zkrátka jiné představy. Dala jsem první výpověď a můj první opravdový pan šéf je na věčnosti, dej mu Pán Bůh věčné nebe!

Netrvalo dlouho a byla mi učiněna další pracovní nabídka: stala jsem se nejmladší výkonnou ředitelkou nově vznikající modelingové agentury Top Models v Praze! To je co? Bylo mi 18 a půl roku a už ředitelka. Konečně jsem mohla předvést, co ve mně dřímá a čeho jsem byla plná, stát se definitivně šťastným profesionálem na poli módy a modelek. Radost pomalu a jistě přešla ve velké starosti a majitelé se zrovna nepřeláceli. Stres z velkého neznámého města, neochota se o práci s někým podělit, málo zkušeností, málo peněz na život, rozvod mých milovaných a dokonalých rodičů a navíc pomalu se vytratila láska a citlivost z mého ukvapeného života. Vydržela jsem takhle necelé dva roky. Bylo toho moc. Potřeboval jsem zklidnit.

Změnila jsem povolání i když ne o moc. V únoru 1997 jsem nastoupila jako ředitelka sekretariátu generálního ředitele jedné z největších reklamních agentur na světě Grey! Paráda!

Stálý plat, klidná i když místy náročná práce. Protože já když chci, tak si umím naložit! Začínala jsem s tím, že tenhle gigant, firmu o bez mála sto lidech, mám přestěhovat do nového v té době rozestaveného hypermoderního domu. Úkol přímo pro mne! Rozprávět s americkými architekty, vysvětlovat naše požadavky dělníkům na stavbě a ve finále to tam celé nastěhovat. Povedlo se. Posadili mě ke stolu s velmi podivnou a odtažitou slečnou, která mě evidentně neměla ráda. Z ní se vyklubal jeden z nejnádhernejších lidí, které znám. Slečna Veronika. Neměla mě ráda, protože jsem prý byla přehnaně ambiciózní necitlivá paní. Dlouhé předlouhé debaty o tom, co se nedá pochopit, uchopit, jen prožít a procítit, že je důležité naslouchat srdíčku a pozorovat opravdové věci, to bylo a je naše. Ona mě úplně změnila! Krása!

A navíc jsem na podzim toho roku potkala, na přechodu pro chodce na Národní třídě, mou druhou velkou lásku Tomáše Vorla. Měli jsme spolu z počátku překrásný život. Už z kraje jsem věděla, že chce natočit film Cestu z města. Asi na čtvrtém randevouz mi dal číst jeho původní, první verzi scénáře, která mi absolutně nic neříkala. Dohodli jsme se, že napíšeme spolu scénář k Cestě. A jak řekli, tak udělali. Chodila jsem do práce a večer jsme vysedávali v hospůdkách a vymýšleli. Jezdili jsme na víkendy do Černé hatě a později na Rabštejn, který jsem si pamatovala z dětství z hub a škol v přírodě a tady psali a vymýšleli. Zažívali bez počet neuvěřitelných příhod s místními nádhernými lidičkami a postupně jsem si tu vytvořila nový druhý domov.

Líbilo se mi a taky lichotilo, že Tomáš dal na mé připomínky a nápady. Snad i pochopil, že psát s ženskou není tak špatné i přesto, že všechny předcházející scénáře napsal s mužskými. A hlavně my jsme tím žili. Písničky sepsovali jak šílení. Příběh byl tak gumový a pořád se měnící, že jsem nepočítala, že by jsme se někdy spokojili s jeho koncem. A do toho neustálý stres se sháněním peněz. Chvilku jasná naděje a pak hned černočerná deprese. Tomáš tomu moc věřil já mu chtěla jen dát tu sílu, že to má smysl natočit. Je to je krásný příběh, který za to stojí. Snad mu to pomohlo.

Tu filmovou Markétu jsem si tak nějak zidealizovala k obrazu svému. Představovala jsem si jaký by to bylo prožít takový příběh, co by tak říkala, jak by se zachovala. To jsem netušila ani jsme se o tom nijak zvlášť nebavili, že bych si jí (Markétu) mohla někdy zahrát já - bez zkušeností, jména a slávy! Neustále jsme přemýšleli komu to šít na míru, kdo to bude. Samo sebou nejenom Markétu. Asi největší potíže byla, jak si tak vzpomínám s postavou teplého kočího. Velká starost a zábava zároveň! Asi tak v létě 1999, krátce po té, kdy Tomáš dostal velkolepý grand od ministerstva kultury, mě doslova překvapil a ujistil tím, že ta Markéta budu já. Jak já se mu

smála!Ale byla to výzva!Podrobila jsem se jeho radám, co mám ze sebou dělat atd..Začala jsem, cvičit, zpívat, nahlas číst, jezdit na koni a vůbec dle možností se vylepšovat.V srpnu jsem dala v práci výpověď a odjela na měsíc na Rabštejn a tam si žila a pracovala. V říjnu se začalo točit a já byla ten nejšťastnější a nejvystrašenější člověk na světě.Bála jsem se všeho a všech.Hlavně pořád ty otrěsné předsudky, jak ti lidé ze štábu na mě reagují, co si tak o mně můžou myslet: přítelkyně pana režiséra apod.?Tomáš mě samo sebou upozornil, že teď už to je jen na mne moje válka.a že si musím pomoci sama.Obavy byly téměř ihned zažehnány, báječní a vstřícní byli úplně všichni.Byly to krásné dva měsíce.Jak se mi to povedlo nevím, neumím posoudit, já se snažila Tomášovi nic nezkazit a zároveň dát Markétě celé moje srdíčko.

To, že jsme se s Tomášem 5 měsíců po natáčení rozešli, neznamená z mé strany nic víc, než rozchod muže a ženy, kteří spolu něco velikého prožili, dokázali a zaznamenali, ale v konečném důsledku jsem si já od vztahu slibovala něco víc než celovečerní film. Tři roky jsme žili jen pro film a zakoušeli pro film.Tak to cítím já.Chtěla jsem po něm víc než mi mohl nabídnout, nikdy nikoho do ničeho nenutím, nepředělávám.On je velký úžasný bohém a já v konečném důsledku obyčejná ženská.

VLADIMÍR BARÁK, střihač

Vladimír Barák (*1964) vystudoval SUPŠ a poté FAMU. Z jeho tvorby připomeňme například filmy a dokumenty IVAN KRÁL DANCING BAREFOOT, hrané televizní filmy s Divadlem SKLEP - MULTICAR MOVIE SHOW a WARTBURG MOVIE SHOW, MILAN UŽ JDE divadla Vrata atd. Pravidelně se podílí na svěžích, zejména hudebních pořadech České televize: je jedním z hlavních spolutvůrců cyklu Bigbít a Česká soda a jeho jméno naleznete rovněž v titulcích pořadů Šedesátka a Trip. Stříhal Genusy Dominika Haška a Vladimíra Mišíka, Jak se žije komparsistům a Jak se žije písničkářům. Jeho nasměrování dokládá také množství hudebních klipů (Buty, Lucie, Žlutý pes, Ivan Hlas, Sexy Dancers, Dr. Klusáček, No Guitars, Ivan Král, Snake Eaters, Walk Choc Ice atd.). Jeho prvním celovečerním projektem jsou PELÍŠKY. V těchto dnech začíná práci nad Vorlovým filmem CESTA Z MĚSTA.

MILAN BÝČEK, architekt

Milan Býček (*1963) absolvoval Fakultu architektury VUT v Brně. Jako asistent získal zkušenosti u architekta Zbyňka Hlocha. Za svou první samostatnou práci na

tragikomedii Jiřího Menzela ŽIVOT A NEOBYČEJNÁ DOBRODRUŽSTVÍ VOJÁKA IVANA ČONKINA (1993) získal Cenu za výpravu na festivalu v Novém Městě nad Metují a nominaci na Českého lva. Výrazně se podílel na romantické pohádce JAK SI ZASLOUŽIT PRINCEZNU (1994, r. Jan Schmidt), dramatu CESTA PEKLEM (1994, r. Martin Hollý), na Schmidtově zatím nedokončeném snímku SITUACE VLKA a na divácky úspěšné tragikomedii BÁJEČNÁ LÉTA POD PSA (1997, r. Petr Nikolaev). Výrazně se podepsal také na snímku Jana Hřebejka PELÍŠKY a posledním filmu Tomáše Vorla CESTA Z MĚSTA. Působí také jako projektant a realizátor v oboru užité architektury a spolupracuje na reklamních spotech.

KOPRODUCENTI:

Česká televize

Tvůrčí skupina Pavla Borovana

TS Pavla Borovana má na svém kontě celou řadu velmi úspěšných projektů - vedle televizní tvorby divácky oblíbeného seriálu Život na zámku či soutěží Videostop, O poklad Anežky České, Kufr a další, připomeňme zejména komedie SATURNIN a ANDĚLSKÉ OČI (obojí 1993) a filmovou adaptaci Jarryho hry KRÁL UBU (1996) kameramana a režiséra F. A. Brabce.

K dalším úspěchům TS Pavla Borovana patří producentský podíl na dramatu JE TŘEBA ZABÍT SEKALA, které získalo rekordní počet Českých lvů 1999.

Po úspěchu PELÍŠKŮ se producentsky podílel i na dalším filmu Jana Hřebejka MUSÍME SI POMÁHAT.

Mezi poslední snímky, které vznikly v tvůrčí skupině Pavla Borovana, patří i čtvrtý celovečerní film Tomáše Vorla CESTA Z MĚSTA.

Total HelpArt T.H.A.

Total HelpArt T.H.A. založili v roce 1992 členové divadla Sklep:

- Ondřej Trojan: filmový a televizní režisér (FAMU, obor režie, absolvoval v roce 1990), producent, herec;
- Jiří Burda: ekonom, scenárista a dramaturg, divadelní režisér, herec;

- Tomáš Hanák: herec, scenárista, textař a moderátor Radia Limonádový Joe.

Total HelpArt T.H.A. je společnost zabývající se výrobou a distribucí audiovizuálních děl, agenturním a produkčním servisem pro divadlo Sklep a organizační a obchodní činností zejména v oblasti kultury.

Total HelpArt T.H.A. se producentsky podílel na celovečerních filmech Jana Hřebejka PELÍŠKY a MUSÍME SI POMÁHAT a jako výkonný producent a koproducent na celovečerním filmu Tomáše Vorla CESTA Z MĚSTA.

Total HelpArt vyrobil celou řadu krátkometrážních hraných filmů:

- Velbloudi jdou nocí tajuplnou (záznam speciálního představení divadla Sklep, režie O. Trojan, pro ČT 1992);
- Mlýny (koncipovaný záznam speciálního představení divadla Sklep, režie O. Trojan, pro ČT 1993);
- Historiky od krbu (cyklus osmi filmových povídek, režie Tomáš Vorel, Zdeněk Tyc, Ondřej Trojan, Václav Koubek..., pro ČT 1994, 95);
- Pumelice lesní moudrosti (silvestrovské leporelo divadla Sklep, režie O. Trojan, pro ČT 1997);
- Multicár Movie Show (silvestrovský skečový film, režie O. Trojan, pro ČT 1998);
- Wartburg Movie Show (silvestrovský skečový film, režie O. Trojan, pro ČT 1999).

Total HelpArt T.H.A. vyrobil též několik dokumentárních filmů (např. Totální velbloud Krištofa Trubáčka či Pražská 5 z Vídně do Akropole - dokument o divadelním, výtvarném a hudebním společenství Pražská 5, režie Petr Nikolaev), videoklipů (Vltava, Karel Plíhal, Jaromír Nohavica, Ivan Hlas, Mňága a Žďorp, Divoké srdce ...) a reklamních spotů...

© **Total HelpArt T.H.A**

(všechny zde uvedené informace, včetně doslovných citací, jsou k volnému použití)